

Fénysugár

Evangéliumi hitébresztő és hitmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildiliget, Pestmegye.

„Láttuk az Ő dicsőségét.”

(Ján. 1 : 14.)

János, az Úr Jézusnak legkedvesebb tanítványa, teszi ezt a vallo-
mást. Bizonyára élénken ottállt lelki szemei előtt az a kép is,
mikor ott a Táborhegyen az Úrnak orcája ragyogott, mint a nap,
ruhája pedig olyan fehér lett, mint a fényesség. (Máté 17:2.) János
közé a három kiválasztott tanítvány közé tartozhatott, akik szem-
tanúi lehettek ennek a felséges jelenetnek, mikor az Úr mennyei di-
csősége keresztültört a földi test lenyügző korlátain, s átlátszóvá, ra-
gyogóvá tette azt, úgy hogy a tanítványok szeme elkáprázott ennyi
dicsőségnek láttára.

De hogy jutott el az a három tanítvány oda, hogy színről-szinre
láthatták az Úrnak ezt a fényes dicsőségét? Ugy, hogy fölismerték Ő
benne a mennyei Királyt, mindeneknek Urát az egyszerű, igénytelen
külsőben is, amely nem különbözött a közönséges, halandó embe-
rekétől. S míg a hitetlen sokaság csak a külsőt nézte és látta, az
egyszerűséget, a szegénységet, a földi körülményeket, s míg a tanít-
ványok nagy része is csak földi vezért és szabadítót, testi betegségek
orvosát, édesszavú igehirdetőt látott benne, ők felismerték benne a
Krisztust, az Isten fiát, aki előtt minden térdnek meg kell hajolnia.
S az egyszerű külső alatt is felismert dicsőség szemmel láthatóvá is
lett előttük, ott a megdicsőülés hegyén.

Mennyit láttál meg már te az Úr dicsőségéből? Vajjon te előtted
is nem csak a nagy tanító, az áldott orvos, a szép és követendő
példakép-e Ő? Felismerted-e már benne Megváltódat, Uradat és Kirá-
lyodat? Látod-e, hogy az Ő mélységes megalázkodása, emberré létele,
gyötrő szenvedése, kínos halála, éretted, a te bűnös lelkedért történt?
Megláttad-e, már, hogy ha Ő nem szegényen, alázatosan jött volna
le a földre, hanem mennyei fényességben, ha nem szolgált és szen-
vedett, hanem parancsolt és uralkodott volna, ha nem halt volna kí-
nos keresztalált, hanem tizenkét sereg angyal által ragadtatott volna
fel az égbe, akkor nem lehetett volna Megváltóddá, mert bűneid en-
gesztelő áldozatot követeltek, s Ő lett az áldozati Bárány?

Ha ezt még nem láttad meg, akkor az Ő dicsőségét sem látha-
tod meg. Amennyit ebből meglátsz, annyit láthatsz meg a dicsőség-
ből is.

Vargha Gyuláné.

Látszat — valóság.

Valamikor nagyon szerettem a történelmi drámákat, Shakespeare darabokat. Úgy elnéztem a pompás kastélyokat, várakat. Hogy csillogtak a katonák fegyverei fent a bástyán! Milyen pompás termeket láttam a színpadon, a középkori kastélyokban és amikor a király ott ült pompás ruháiban alattvalói közt, a kincsek alatt görnyedő, kárpitokkal körülvett trónon — szívem felujongott örömeiben, — mennyi kincs, mennyi pompa, mennyi gazdagság. — Még másnap is, az iskola padjában ülve, képzeletben ott jártam a királyi kastélyokban és csak nehezen tudtam magam beleélni a mindennapi élet szürke hangulatába.

Egy téli napon villanyosra vártam a Nemzeti Színház előtt. Miközben gondolatokba merülve álltam, egy durva hang ébresztett fel: „Hopp, vigyázzon! Nem látja, hogy jövünk?” — Felnéztem, a színház kapuján valami hosszú, nagy tárgyat hozott ki két férfi. Fakeretre feszített vászondarabok voltak, a hátulsó oldalán rongyok lógtak, a szél bele-belekapott és meglebegtette. Azután egy másikat is hoztak, fakó láncok, szinehagyott koszorúk, szalagok voltak ráházolva. Mit jelentsen ez, mik ezek? — Egyszerre világos lett előttem minden. Ime ez hát az a csillogás, ragyogás közelről? A királyi pompa, a fényes kárpitok közelről nézve csak rongy, papír? Ruhákat is vitte egymásra dobva, összekeverve. — Óh milyen nagyinak láttam én ezeket és milyen semmi, milyen értéktelen lim-lom ez így.

A színház hátulsó kijáratánál egy kis csoport állott. A próbáról távozó színészek. Gyűrött, kopott, álmos férfiak, nők. Beszéltek a drágaságról, a nehéz szolgálatról és a kis fizetésről. Szegény, fáradt

hétköznapi emberek. Óh milyen másnak láttam én őket, ott fent a színpadon, az álompától, művirágtól, hamis fénytől körülvéve. Az család volt és ez az élet.

Nagyon szégyeltem magam. Mennyivel szebbnek láttam egyszerre az életemet ott a szürke iskolapadban, mint ezt az álompát, ahová képzeletem oly sokszor és olyan szívesen elragadott.

Azóta sok idő telt el, sok minden változott meg körülöttem és bennem. Azóta megláttam azt is, hogy mily semmitérő az a kincs is, ami nem papirmaséból van, hogy mily könnyen omlik le az a trón is, amely látszólag, emberileg nézve, szilárd alapokon nyugszik. Megláttam, hogy a valódi bokréta is elhervad egy nap alatt, hogy mit ér a hír, a dicsőség . . . nincsen rózsza tövis nélkül és a valódi babérkoszorú is porba dobva hever néhány év múlva és az, akit övezett elhagyottan, egyedül, boldogtalanul, meghasonlottan önmagával és a világgal halhat meg egy szalmazsákon, vagy a szegényházban.

De nem volt ez számomra többé csalódás, mert amikor kicsinyekké lettek előttem a földi nagyságok, ugyanakkor, ugyanannyival nagyobb lett Annak a képe, Aki igaz, Aki valóság, Akiben a hamisságnak még csak az árnyéka sincsen. Amikor csalódtam a földi pompában, ragyogásban, aranyban, ezüstben, — megnyílt előttem az arany utcák városa. Minél inkább kiábrándultam az emberekből, annál nagyobb lett előttem a kereszt és amikor magamból is kiábrándultam, akkor lett igazán nagy előttem a kereszten megfeszített Úr Jézus.

„Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.”

Ez valóság!

Husvét volt — halál és feltámadás. Mi, vagy ki halt meg számodra? A halálból fakad az élet. „Miképen vélekedtek ti a Krisztus felől?” (Máté 22:42.) — Ettől függ minden a te számodra. Miképen vélekedel te a Krisztus felől? Siratod még magadat? Vagy siratod a megfeszített Úr Jézust? Vagy ott állsz a sírnál és felsz, mert látod, hogy a kő el van hengerítve? Vagy már tovább jutottál és „nagy örömmel” futsz, hogy hírül add, hogy az Úr feltámadott? — Halleluja!

Dr. F. M. d. t.

Vágyakozás.

Woike.

*Ha lelked epedve kitáruul,
Tavaszt keres s reszket a vágytul,
Sikoltva ha szárnyat emelget,
Szánd meg a lelked.*

*Pihenni ha földi zaj nem hágy,
S szívedbe' fölébred a honvágy,
Kinálni mihaszna, ha kérlel,
Földi kenyérrel,*

*Mert kéj, öröm, mit a világ ád,
Nem oltja szívednek a vágyát,
Istenhez óhajtó az égbe,
Ott van a béke.*

Fordította: Vargha Gyuláné.

Nehémiás könyve.

Voltaképen történelmi napló. E tekintetben páratlanul áll a Bibliában. Sajátkezű feljegyzései Nehémiásnak. Öszinteség, bensőséges megnyilatkozások, s helyenként az aprólékoskodásig menő részletesség — jellemzik a könyvet. Hazaszereteténel is feltünőbb az imádkozó készség. A napló tele van fordulatokkal, ahol a krónikás hangja egyszerre megváltozik s azon vesszük észre magunkat, hogy az Úrral való egy-egy szent társalkodásnak vagyunk fültanui. Mindjárt a napló elején egy

imádságot találunk, mely azután megindítója lesz a további cselekvényeknek. 445-ben vagyunk. 12 évvel az Esdrás könyvének záró akkordjai után. Rossz hírek jönnek a második visszatérés után is Jeruzsálem felől. Nehémiásnak a szívére nehezedik minden. Mélységes bűnbánattal és felelősségérzéssel ajánlja fel magát a mentő szolgálatra. Még azt is imádság tárgyává teszi, hogy ura és királya jó szívvel tegye lehetővé a szent szolgálatot. A király észreveszi Nehémiás szomorúságát, tudakozódik, s a legnagyobb előzékenységgel mond le kedvelt pohárnokáról arra az időre, míg ez Jeruzsálemet s az újra szervezkedő népet megerősítheti.

A 3. fejezetben már előttünk van a falak és kapuk javításának, illetőleg felépítésének mozgalmak leírása. 52 nap alatt megy végbe minden. De milyen heves, lázas 52 nap ez! Nemcsak a romokkal van dolguk, hanem az építést hol erőszakkal, hol csellel fenyegető ellenséggel. A férfiak egyik fele csak a védelmet látja el. Sőt maguk a dolgozók is felövezetten, — mint az azután olyan híres s mély értelmű jelképpé lett a lelki életben — egyik kézzel építenek, másikkal az ellenség ellen harcolnak. Nehémiás mindenütt ott van. Fáradhatatlansága, önmegtagadásig menő önzetlensége, ébersége s a szegény nép jólétének minden kérdésére kiterjedő gondossága — biztosítja számára a nép bizalmát. Az ellenség már azt a hírt költi, hogy a királyságot akarja megszerzeni. De Artaxerxes bizalma nem rendül meg Nehémiásban. Nem is foglalkozott ő ilyen politikai kalandokkal. Nagy súlyt helyezett a nép lelki életére. A falak megerősítése után az Úrral való szövetség megerősítése következik 444-ben.

A 8. fejezet elmondja a törvény

Esrás által való ünnepélyes felolvasásának történetét; a 9. fejezet a népnek hatalmas bűnbánati imáját, mely a teremtés dicső lapjaitól kezdve szemlét tart Izráel népének egész történetén. Összefoglalatát találjuk mindannak, amit a Biblia eddigi könyvei feltártak, azzal az előttünk már ismert hullámvonallal: hogy a nép újból és újból elszakadt az Úrtól, engedelmessége romlásba viszi, az őszinte megtérés vágya azután megint visszahozza az Urhoz s így újból és újból megtartatik. A 10. fejezet hozza azoknak a vezető férfiaknak aláírását, akik a Mózes-i törvényekhez való hűségre magukat s családjaikat elkötelezik. A 11. fejezet az ország új lakóinak, a 12. a papok és lévíták névsorát örökíti meg.

Nehémiás, mint királyi helytartó, nem egészen 12 évet tölt Jeruzsálemben. Úgy látszik, a viszonyok szilárdulása nagyon lassan ment végbe s mily szomorú az, amiről a 13. fejezet értesít! Artaxerxes iránti hűsége s az a benyomás, hogy most már magára hagyhatja a népet, visszatérésre készíti a szabadságot pohárnokot. De alig ér a perzsa udvarba, olyan hírek jönnek, hogy ő nem nyughatik. Pár nap múlva újra engedélyt kér királyától s siet vissza Jeruzsálembe. A visszaélések a szenthely, a lévíták eltartása, a szombat körül s az idegenekkel való összeházasodásokban nyilvánulnak meg. Nehémiás szigorú fenytékek mellett igyekszik újból rendet teremteni. De hogy ez mennyire sikerült neki, arról már nem tudat semmit a záró fejezet. Második időzése nem tartott soká. Visszatér Artaxerxeshez s életének hátralevő két évtizedét a perzsa udvarban éli le. Most már csak imáival vehetett részt népe annyira óhajtott üdvének előmozdításában.

Nehémiás mindenestre hatalmas egyéniség. Szolgálata nem mondható hiábavalónak. De túlzás feltüntetni őt úgy, mint akinek minden sikerült. 413-ban halt meg. Egész bizonyos, hogy úgy, mint szeretett népének sok-sok engedetlensége felett buslakodó hazafi. „Emlékezzél meg, Istenem, az én javamra!“ Így hangzik könyvének záró sora, Nem hangzik ez búsan?
G. A.

Hogyan ?

Egy férfi, aki bűnei miatt nagyon megzsomorodott, azt álmodta egyszer, hogy útban van hazája felé. Azonban egy hegy állt előtte, melyen át kellett jutnia és amely — minél közelebb ért hozzá — annál magasabbá és meredekebbé vált. Több ízben megkísérelte álmában, hogy megmássza a hegyet, de hiában. Végre kimerülten a földre vetette magát és keservesen sírt. Míg ott feküdt, úgy tetszett néki, mintha a mennyből egy vércsöpp hullana alá és a hegyre esnék. Alig hogy ez megtörtént, néhány pillanat alatt eltűnt a hegy és szabad volt az út hazája felé. A férfi megértette, hogy a Szentlélek ezzel az álommal akarta tudomására adni, hogy egyedül Krisztus vére által üdvözülhet.

A néma nyelv.

Egy gyárban baleset történt. Egy fiatal munkás ráesett a vörösen izzó vaslemezre. Társai siettek őt borzasztó helyzetéből kiszabadítani, de már késő volt. Testét égési sebek borították, egyik oldalán még a csontjai is kilátszottak.

— Orvost! Hivjatok, orvost! — kiáltották a munkások.

A szerencsétlen azonban így szólt: „Nem, nem, hagyjátok az orvost. Ki tudná megmondani ne-

kem, hogyan menekülhetne meg a lelkem? Isten nélkül kell meghalnom! Ki tud segíteni rajtam?”

A háromszáz körülálló között egy sem volt, aki megmutathatta volna neki a szabadulás útját. Egyik közülük később egyszer bevallotta: „A kétségbeesett kiáltás azóta folyton a fülemben cseng. Mily szívesen lehajoltam volna hozzá, hogy Jézusról beszéljek neki; de bűneim megbénították nyelvemet.”

Milyen szomorú az, hogy azért nem vigasztalhatta meg haldokló társát, mert saját bűneinek a tudata, méltatlanságának az érzése megkötözték a nyelvét.

Az idő eljár, a halál közeledik.

Valamelyik régi krónika beszél egy hívő emberről, aki halálos ágyán mély álomba merült és mikor ebből felébredt, nagyon vidám volt. Mikor vidámságának az oka felől megkérdezték, elmondta álmát.

„Négy angyal állt az ágyam mellett, úgymond, „kettő jobb felől és kettő bal felől. Egyiknek kendő volt a kezében, ezzel törölte le homlokomról a verejtéket és így szólt: Isten letöröl szemeidről minden könnyet. A másik zöld palmaágat nyujtott felém és azt mondta: Győztél. A harmadik koronát tartott a fejem fölé és így szólt: Megkapod az élet koronáját. Végül a negyedik lezárta szemeimet azt mondván: Láttad a földi élet nehézségeit, bajait, ez a látás most már örökre véget ért. Közben lelkem elhagyta testemet, az angyalok örömmel fogadták, felvezették a menny felé és örömujjongásuk betöltötte a levegőt. Erre felébredtem. Minden persze

csak álom volt. A keresztyének azonban tényleg jó meghalnia, mert mikor lelke elhagyja a testet, sok-sok angyal várja körös-körül, akik egyenesen Isten ölébe viszik.

Örökkévalóság.

A mikor egy fiatal hölgy hazajött a színházból a szobalánya éppen olvasott egy evangéliumi könyvet. Sajnálkozva gondolta: „Szegény melankolikus leány, ilyen soká olvassa ezt a könyvet.” Lefeküdt és soká nem tudott elaludni. Egyszerre csak sirni kezdett. A szobaleány meghallotta és részvétellel kérdezte, hogy mi baja van. Soká nem tudott válaszolni, aztán így szólt: „Egy szót láttam a könyvében és azóta nincs nyugtom. Ez volt: „örökkévalóság.”

Jézus vére beszél, többet mond, mint Ábel vére. Ábel vére bosszúért kiáltott az égbe, Jézus vére könyörületességet hirdet. Ábel vére Kaint földönfutóvá tette, de Jézus vére Istenhez hívja az Istent kerülő, elvetemült bűnöst.

Steinberger: Komm zum Kreuz!

KÜLMISSZIÓ

Hebich Sámuel

misszionárius a galátziabeliekhez írott levél 3. r. 1. verséről beszélt egy alkalommal.

„Óh, balgatag Galátziabeliek, kicsoda ígézett meg titeket, hogy ne engedelmeskedjétek az igazságnak, kiknek szemei előtt a Jézus Krisztus úgy iratott le, mintha ti köztetek feszítették volna meg.”

Úgy ahogy Pál annak idején a galáciabeliek elé tárta a megfeszített Úr Jézust, úgy tárta ő is hallgatói elé. Egyik kezének mutatójával a másik kezének lapos tenyerébe mutatott: „Ebben a kézben, itt volt egy szög, és ebben a másikban, itt is

volt egy szög és mindegyik lábában volt egy szög és így függött a keresztben“ — mondta és közben szétártá karjait kereszt módjára, majd hirtelen jobb karját kinyújtva egy férfira mutatott és így szólt:

„Te vagy az! A te bűneid feszítették keresztre az Urat“.

Ez a férfi később így mondta el azt, ami akkor a lelkében végbement: „Úgy éreztem magamat, mint egy halálraítélt. Éreztem, hogy Hebich ezt nekem mondta. Igen, én vagyok az, az én bűneim feszítették a keresztre. Uram, könyörülj rajtam. Nyomorult bűnös vagyok. És ebben a pillanatban megnyitotta az Úr a szememet és én boldogan láttam, hogy:

*A fő, mely egykor töviskoronát,
Királyit, dicsőt hord most odaát.*

Oh milyen csudálatos az, hogy ilyen bűnöst, mint amilyen én vagyok is elfogad az Úr. Láttam a mindent megbocsátó Megváltót a keresztben. Boldogan és kimondhatatlanul hálával a szívemben tértem vissza a barakkomba és ahova csak néztem, láttam a Megváltót, Aki megbocsát nekem“.

Ez a férfi, Stocking Károly, ettől a naptól kezdve az Úr Jézus hározott és bátor tanítványa lett. A sötét pogányvilágban 38 évig harcolt a Kereszt világosságáért és vezetett alázatosan lelkeket az Úrhoz. A munka közt, váratlanul hívta haza az Úr. Amikor egy reggel fel akart kelni, érezte, hogy a halál közeledik. Felült ágyában és elénekelte legkedvesebb énekét:

*Lelkem Megváltója Jézus,
Kebleden nyugossz Te meg!
Mind vadabbul zúg az árvíz,
Mind dühösb a fergeteg.
Rejts el mig e bős vihar zúg,
Mig éltem futása tart,
S aztán óh vezess a révbe.
S lelkemet fogadd be majd.*

Még szeretettel elbúcsúzott a feleségétől és gyermekeitől és figyelmeztette őket, hogy kövessék hűsé-

gesen az Urat. Azután csendesen elaludt. Misszionáriusok és katonák térdeltek imádkozva az ágya körül.

„Minden újjá lett.“

Sok évvel ezelőtt egy megtért indiánfőnök járt Angliában, aki több missziói összejevetelen beszélt. Egy alkalommal ezeket mondotta: „Valamikor vörösre volt festve az arcom. Tollak voltak a hajamba tűzve. Gyapjú pokrócot hordtam és lábszárvédőt. Mellemen, melyet ezüst cifraságok diszítették, puskát viseltem, vállamon csatabárdot, övemben három skalpozókést. Most már elmúlt a régi; ime, minden újjá lett. Mikor keresztvénné lettem, levettem a tollakat és a külső mázt. A skalpozókéseket és a csatabárdot félretettem, az ezüst diszeket beszolgáltattam a misszió pénztárába.“ Ezek után felmutatott egy Bibliát és így folytatta: „Ez most az én harci bárdom. Látjátok, látjátok, ime, minden újjá lett.“

Hálákat adott.

India északi részében megkeresztelkedett egy bennszülött s most már azzal foglalkozott, hogy a Szentírás egyes részeit terjesztette pogány honfitársai között. Súlyos fenyegetések érték az elvakult pogányok részéről. Egyik alkalommal, ebédelés közben hirtelen elhalványodott és kínzó fájdalmak lepték meg. Mindjárt tudta, hogy mérge volt az ételében. Utolsó erejét megfeszítve gyorsan bevett valami ellenmérget. Ennek meg is volt az eredménye: jobban lett és életben maradt.

— Mit éreztél, mikor olyan közel jártál a halálhoz? — kérdezte utóbb egyik barátja.

Azt felelte: „Nem félttem semmit, mert évés előtt imádkoztam.“

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Apr. 16. Zsolt. 138. IV. Móz. 6 : 22—27. Aki már tapasztalta az Úrnak könyörgést meghallgató, szívet megbátorító, lelket megerősítő kegyelmét, az megtanulja áldani és magasztalni ezt a jóságot és kegyelmet. Érti a maga erőtlenségét, de tudja, hogy az Úr elvégzi érte, amire ő nem képes. Boldogan nyugszik az ilyen lélek az Úrnak jobbkezeiben, amelyről tudja, hogy az menti őt minden bajtól és veszedelemtől, az ellenségnek minden támadásától, s nem hagyja el az Ő alkotásait.

Apr. 17. II. Kor. 13. IV. Móz. 21 : 1—9. Milyen nagy szeretet árad ki ezeken a sorokon keresztül Pál apostol szívéből a korinthusbeliekre! Nem mindent elnéző, lágymeleg szeretet, amely tud kemény is lenni s kíméletlenül rá tud mutatni a bűnökre, de nem azért, hogy bántson és rontson, hanem hogy építsen, gyógyítson és használjon. — Milyen becses az ilyen szeretet, s mily jó volna, ha megértenék és megbecsülnék ezt azok, akiknek Isten kegyelme olyan lelki gondozókat adott, akik Pál apostolhoz hasonlóan beszélnek és bánnak velök. De fájdalom, a keserű orvosságot nem szeretik bevenni az emberek, hanem inkább hajlandók elrontani az egészségöket haszontalan, de édesízű nyalánkságokkal.

Apr. 18. Gal. 1 : 1—10. I. Pét. 1 : 1—12. Ahol Isten templomát épít, ott a sátán hamarosán igyekszik legalább egy kis kápolnát mellé építeni. A galáciabeliek elfogadták a tiszta hamisítatlan evangéliumot, de az őrdög gondoskodott róla, hogy egy más hamis evangélium is eljusson hozzájuk. Talált erre alkalmas eszközöket, mert hiszen ez mindig akad. Pál apostol azonban a legkeményebben kikel ezek ellen a tévitanítók ellen, akiknek beszéde nem az Úrtól való, hanem emberi találmány, amellyel megzavarják a lelkeket. Mily jó, hogy a biblia figyelmeztet bennünket arra, hogy ilyenek is vannak, s megtanít megkülönböztetni a lelkeket, hogy valjon Isten-től vannak-e, vagy a sátántól.

Apr. 19. Gal. 1 : 11—24. I. Pét. 1 : 13—25. Pál nagy dologra hivatkozhatott, amelyvel bizonyíthatta, hogy az ő általa hirdett evangélium nem emberi tudomány, arra, hogy magától az Úrtól vette, személyes találkozás útján, mikor megjelent neki a damaskusi úton. Hogy ez a találkozás nem képzelődés volt, hanem valóság, azt a maga teljesen megváltozott életével bizonyíthatta.

— Milyen különbség az egykori Saul s a mostani Pál közt! S még csak az apostoloktól sém vette azt, amit hirdet, hiszen alig találkozott velök, hanem inkább csendes visszayonultságban töltött néhány évét, míg az Úrral való folytonos lelki társalgás által hite úgy megerősödött, hogy megkezdhetette nagy, evangélizáló munkáját.

Apr. 20. Gal. 2 : 1—14. I. Pét. 2 : 1—10. Pál apostolt az Úr a pogányok közé küldötte (Csel. 9 : 15.), hogy azoknak hirdesse az evangéliumot. Ez a legérthetlenebb dolog volt a zsidók előtt. Még az apostolok is nehezen tudtak vele megbarátkozni s az Úr személyes közbelépésére volt szükség, hogy pl. Péter is elfogadja azt, hogy amit Ő megtisztított, azt ne mondja tisztátalannak. (Csel. 10 : 15.) Pál erős hite és bátor bizonyágtétele azonban meggyőzte őket, hogy Isten a pogányoknak is adott kegyelmet a megtérésre.

Apr. 21. Gal. 2 : 15—21. Zsolt. 23. A zsidó számára nehéz kérdés volt a törvénytől való megszabadulás lehetősége. Még Péter is gyengének bizonyult eleinte ebben a kérdésben. Pál előtt lett először teljesen világossá az, hogy az ember hit által üdvözülni, cselekedetek nélkül. Milyen nagy fel szabadulás ez a törvény átka alatt nyögő emberi lélek számára! S ne higyük azt, hogy a törvény rabigája alatt csak a zsidók nyögtek. Hordozza ezt minden ember, míg hit által fel nem szabadul s meg nem érti, hogy az ő-embernek meg kell halnia, az új ember pedig szabad, mert Krisztus által él.

Apr. 22. Ján. 10 : 12—16. I. Pét. 2 : 21—25. Ján. 14 : 1—6. Ef. 2 : 4—10. Tanuljuk meg Jézustól, hogy kell bosszút állni ellenségeinken. Mi volt az Ő bosszúállása? Az, hogy Ő maga semmivel nem viszonzta ellenségeinek szidalmát, kínzását, hanem mindent arra hagyott, aki igazságosan ítél, a mennyei Atyára. Így lehetett igazi Megváltóvá, akihez most már odafordulhatunk minden bajunkkal, sebünkkel, s vehetünk tőle erőt, türelmet, hogy azokat csendes szívvel hordozzuk. S a szelid, türelmes magatartás ellenségeinkkel szemben, sokszor azokat is barátainkká teszi.

Apr. 23. Zsolt. 139 : 1—12, 23—24. I. Pét. 2 : 11—15. Egy magát mélységesen megalázó léleknek a szava ez. De alázottságában mégis mennyi bizalom és bátorság is szólal meg. Nem fél az Úr vizsgáló szemeitől, mert tudja, hogy ha azok bünt találnak is nála, nem vetik el őt ma-

guk elől. Az alázatos lélek számára van bűnbocsánat, megtisztulás, megszentelődés. Aki a világosságban óhajt járni, annak foltjai szemelláthatókká lesznek, de épen ez teszi lehetőségessé, hogy eltöröltsenek.

Árp. 24. Gal. 3: 1—14. I. Pét. 3: 8—22. Sok ember van ma is, aki Lélekben kezdi és testben akarja folytatni a keresztyén életet. Isten Lelkének munkája folytán elfogadja hittel azt, hogy Krisztus eltörölte multjának bűneit s bocsánatot szerzett számára. De mikor aztán ennek a hitnek gyümölcse gyanánt a mindennapi életben gyakorlatilag is keresztyél kell vinni a keresztyénséget, akkor előveszi a testnek cselekedeteit. Vagy aprólékos törvények és szabályok igáját veszi magára, vagy a maga erejéből akar küzdeni a bűnök ellen, s nem tudja egyszerű, gyermeki hittel elfogadni, hogy Krisztus nekünk nemcsak váltságunk, hanem szentségünk is. Istennek minden ígérését elfogadhatjuk hit által, azt is, amely megszentelődésünkre vonatkozik.

Árp. 25. Gal. 3: 15—29. I. Pét. 4: 1—11. Az isteni törvénynek épen úgy, mint az emberi törvényeknek megvan a maguk jogosultsága, t. i. hogy féken tartásák és kormányozzák azokat, akik törvény nélkül törvényellenesen élnének. A hívó ember nem olyan értelemben szabad a törvénytől, mintha nem volna számára bűn a törvény ellen cselekedni, hanem olyan értelemben, hogy őt a jó cselekedetekre, a szent életre nem a törvény kényszeríti, hanem az Isten iránt s az emberek iránt való szeretet indítja. Nem a törvény az ő vezérlő mestere, hanem Jézus Krisztus, akinek szolgálni a legboldogabb lelki szabadság.

Árp. 26. Gal. 4: 1—20. I. Pét. 4: 12—19. Isten a zsidó népet eleinte kiskorúságban tartotta, s azért adta neki a törvényt. De amikor eljött a világra Jézus Krisztus, akkor felszabadult ez alól a kiskorúság alól, s azok az egyes lelkek, akik mégsem tudtak ez alól szabadulni, téves úton jártak. Így téved ma is, aki keresztyén létére nem tud eljutni Isten gyermekeinek dicsőséges szabadságára. Nincsenek-e ma is igehirdetők, akik, mint egykor Pál, mutatják az utat, amely a teljes szabadságra vezet. S nincs-e mindenkifölött Bibliánk, amelyből megismerhetjük az Úrnak szabadságra vezető szeretetét és erejét? Miért nem tesszük ezt hittel magunkévá?

Árp. 27. Gal. 5: 1—10. I. Pét. 5: 1—11. Az az igazán szabad ember, aki megértette,

hogy mi az a szeretet által munkálkodó hit, és ebben gyakorolja magát. Hit által mindent úgy fogadni el, mintha minden Istentől függne, s szeretet által úgy munkálkodni, mintha minden fölünk függne. Ez a boldog keresztyén élet. Bár volna ma is sok Pál apostol, aki ezt nem csak hirdeti, hanem éli is, s aki határozottan és bátran fel tud lépni mindazok ellen, akik mást hirdetnek.

Árp. 28. Gal. 5: 11—26. És. 40: 26—31. Hogy Lélek szerint járunk-e azt legjobban megállapíthatjuk abból, ha megvizsgáljuk magunkat, hogy vajlon feltalálhatók-e életünkben azok a gyümölcsök, amelyeket az apostol írt mint a Lélek gyümölcseit sorol fel. (22. vers.) S ha ezek nincsenek meg életünkben, akkor egészen bizonyosan megvannak a testnek gyümölcsei. (19—21. vers.) Az itt leírt szavakat talán nagyon keményeknek találjuk, s tiltakozunk az ellen, hogy a mi életünk ilyen gyümölcsöket hozna, de gondoljuk meg jól, hogy ennek a megítélésnél nem emberi mértéket kell alkalmaznunk, hanem az Úr Jézus által felállított mértéket. (Máté 5: 21—48.) Megállhat-e igazságunk ebben a világításban?

Árp. 29. Ján. 16: 16—23. I. Pét. 2: 11—20. Ján. 12: 20—26. I. Ján. 4: 9—14. Péter is nagyon világosan elénk állítja, hogy a keresztyén ember szabadsága nem szabadság, amely félrelöki a törvényt, hanem a törvénynek önként, hiból és szeretetből való betöltése. Ez tartja fenn a családi boldogságot, a társadalmi rendet, a nemzetek békéjét. S akit ilyen magaviselete mellett is bántalom és üldöztetés ér, az nyugodt lehet, mert tudhatja, hogy nem bűnei, hanem hite miatt szenved, az Urért szenved.

Árp. 30. Zsolt. 143. Ján. 5: 1—16. A hívó embert ha meglepi is néha a csüggedés, lelke újra fölemelkedik a hitnek és az imádságnak szárnyain a szabadító Istenhez. Tudja, hogy az Úr nem hagyja el azokat, akik Ő benne bíznak, hanem megeleveníti és jó útra vezérli őket. Aki az Úr Jézus váltságát a maga számára elfogadta, azt már a saját életének száz meg száz ténye emlékezteti arra, hogy Isten jóságos, kegyelmes Atya. Ne feledkezzünk meg soha Isten jótétemenyeiről, hanem idézzük azokat emlékünkből, mikor megpróbáltatunk és nehéz idöket élünk. Hitünkben nem fogunk megszegyenülni.

Vargha Gyuláné.